

Tot staving van hun beroep voeren verzoeksters de volgende twee hoofdmiddelen aan:

Met hun eerste middel betogen verzoeksters dat de beschikking op een onjuiste uitlegging van het recht berust, omdat de aan Esso Société Anonyme Française (hierna: „Esso”) opgelegde geldboete werd berekend volgens een methode die geen rekening houdt met het onomstreden feit dat vóór de fusie van Exxon en Mobil, Exxons paraffinewasactiviteit niet was betrokken bij de inbreuk. Verzoeksters voeren aan dat Esso bij de bestreden beschikking een geldboete wordt opgelegd alsof Exxon gedurende de zeven jaren die voorafgingen aan de fusie, had deelgenomen aan de inbreuk, ofschoon in de bestreden beschikking wordt erkend dat dit niet het geval is. Derhalve kent de bestreden beschikking een overdreven belang toe aan Esso's rol in de inbreuk, en schendt zij het beginsel van gelijke behandeling en het evenredigheidsbeginsel, alsook artikel 23, lid 3, van verordening (EG) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ en de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten van 2006 ⁽²⁾.

Met hun tweede middel voeren verzoeksters aan dat de bestreden beschikking op een onjuiste uitlegging van het recht berust omdat hierin wordt gesteld dat de deelname van verzoeksters aan het gedeelte van de inbreuk met betrekking tot paraffinewas pas in november 2003 werd stopgezet. Verzoeksters betogen met name dat de bestreden beschikking niet voldoet aan de op de Commissie rustende bewijslast bij de vaststelling van de duur van de deelname van verzoeksters aan het gedeelte van de inbreuk met betrekking tot paraffinewas. Bovendien betogen verzoeksters dat in de bestreden beschikking niet de aangewezen conclusies zijn getrokken uit het onomstreden feit dat verzoeksters niet hebben deelgenomen aan — en evenmin de resultaten hebben vernomen van — enige „technische bijeenkomsten” die na 27/28 februari 2003 werden gehouden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003 L 1, blz. 1).

⁽²⁾ Richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 23, lid 2, sub a, van verordening (EG) nr. 1/2003 worden opgelegd (PB 2006, C 210, blz. 2).

Beroep ingesteld op 15 december 2008 — Sasol e.a./Commissie

(Zaak T-541/08)

(2009/C 44/99)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Sasol Ltd. (Johannesburg, Zuid-Afrika), Sasol Holding in Germany GmbH (Hamburg, Duitsland), Sasol Wax

International AG (Hamburg, Duitsland), Sasol Wax GmbH (Hamburg, Duitsland) (vertegenwoordigers: W. Bosch, U. Denzel, C. von Köckritz, advocaten)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- de geldboete die overeenkomstig artikel 2 van de beschikking is opgelegd aan Sasol Limited, Sasol Holding in Germany GmbH, Sasol Wax International AG en Sasol Wax GmbH nietigverklaren of aanzienlijk verminderen,
- de Commissie verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep strekt tot gedeeltelijke nietigverklaring, overeenkomstig artikel 230 EG, van beschikking C(2008) 5476 definitief van de Commissie van 1 oktober 2008 betreffende een procedure op grond van artikel 81 EG en artikel 53 EER in zaak COMP/39.181 — Kaarswas.

In haar beschikking heeft de Commissie vastgesteld dat een aantal producenten van paraffinewas en „slack wax” een kartel hadden gevormd van 1992 tot 2005. Zij hadden regelmatig bijeenkomsten om prijzen te bespreken, markten en/of klanten toe te wijzen en commercieel gevoelige informatie uit te wisselen met betrekking tot aan eindverbruikers in Duitsland verkochte paraffinewas en „slack wax”.

Ter onderbouwing van hun beroep voeren verzoeksters het volgende aan:

De Commissie heeft ten onrechte geoordeeld dat Sasol Limited (de moederonderneming van de Sasol-groep), Sasol Holding in Germany en Sasol Wax International AG aansprakelijk waren voor het „tijdvak van gemeenschappelijke onderneming” (1 mei 1995 — 30 juni 2002). De veronderstelling van de Commissie dat Sasol Limited (via haar dochteronderneming Sasol Holding in Germany) een beslissende invloed had over Schumann Sasol International AG, geeft blijk van een kennelijk onjuiste beoordeling van het bewijsmateriaal waarover de Commissie beschikt.

Voorts heeft de Commissie ook ten onrechte geoordeeld dat Sasol Limited, Sasol Holding in Germany en Sasol Wax International AG aansprakelijk waren voor het „Sasol-tijdvak” (1 juli 2002 — 28 april 2005). Bovendien heeft de Commissie de verkeerde rechtsregel toegepast en geen rekening gehouden met het door Sasol ⁽¹⁾ geleverde bewijs dat Sasol Wax zelfstandig heeft gehandeld op de markt, waardoor enig vermoeden van aansprakelijkheid van de moederonderneming is weerlegd.

Daarenboven heeft de Commissie VARA ten onrechte niet hoofdelijk aansprakelijk gesteld voor het „Schumann-tijdvak” (3 september 1992 — 30 april 1995). In plaats van VARA ⁽²⁾, die controle uitoefende over de entiteit die aan de inbreuken deelnam, aansprakelijk te stellen, heeft de Commissie Sasol uitsluitend en volledig aansprakelijk gesteld en dus een mogelijk verhaal van Sasol op VARA in gevaar gebracht.

De Commissie heeft voorts kennelijke fouten gemaakt bij de berekening van het uitgangsbetrag van de aan Sasol op te leggen geldboete door de in aanmerking te nemen omzet ten onrechte op te blazen en daarin de omzet op te nemen die is behaald met producten waarop de inbreuk niet rechtstreeks of indirect betrekking had in de zin van artikel 23, lid 2, eerste alinea, van verordening (EG) nr. 1/2003 ⁽³⁾. De Commissie heeft ook blijk gegeven van een onjuiste opvatting van het recht door de verkeerde methode te kiezen ter bepaling van het uitgangsbetrag dat moet worden toegepast in gevallen waarin de beschikking over de geldboete is gericht tot verschillende adressen voor verschillende tijdvakken van de inbreuk.

Bovendien heeft de Commissie ten onrechte aangenomen dat Sasol het kartel leidde met betrekking tot paraffinewas en de aan Sasol op te leggen geldboete ten onrechte verhoogd met een buitensporig en onevenredig bedrag van 50 %.

Voorts heeft de Commissie de in artikel 23, lid 2, van verordening nr. 1/2003 neergelegde drempel van 10 % ten onrechte niet toegepast en het beginsel van individuele wettelijke aansprakelijkheid geschonden door de voor dit tijdvak op te leggen geldboete niet te begrenzen tot 10 % van de aan Schümann toe te rekenen omzet, die volgens verzoeksters uiteindelijk de vennootschap controleerde die rechtstreeks bij de inbreuk betrokken was.

Tot slot heeft de Commissie Sasol ten onrechte geen volledige immuniteit verleend met betrekking tot bepaalde delen van de geldboete waarvoor de Commissie zich hoofdzakelijk heeft gebaseerd op bewijs dat Sasol vrijwillig had verleend als onderdeel van haar samenwerking met de Commissie.

(¹) Tenzij anders aangegeven, wordt hiermee verwezen naar vennootschappen van de Sasol-groep die bij het kartel betrokken zouden zijn.

(²) Partner van de gemeenschappelijke onderneming Schümann Sasol International AG, samen met Sasol Ltd, dat indirect twee derden van Hans-Otto Schümann GmbH & Co KG heeft verkregen.

(³) Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003 L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 3 december 2008 — Evropaïki Dynamiki/ECHA

(Zaak T-542/08)

(2009/C 44/100)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Athene, Grieken-

land) (vertegenwoordigers: N. Korogiannakis, P. Katsimani, en M. Dermitzakis, advocaten)

Verwerende partij: Europees Agentschap voor chemische stoffen

Conclusies

- nietig verklaren het besluit van het Europees Agentschap voor chemische stoffen tot afwijzing van de offerte die verzoekster had ingediend in het kader van de openbare aanbestedingsprocedure ECHA/2008/24 voor de „Ontwikkeling van een instrument voor Chemische Veiligheidsbeoordeling” (PB 2008/S 115-152918), haar meegedeeld bij ongedateerde brief die zij op 25 september 2008 heeft ontvangen, en alle daaropvolgende besluiten van ECHA, inclusief dat om de opdracht aan de gekozen inschrijver te gunnen;
- ECHA veroordelen tot vergoeding van de schade die verzoekster door de betrokken aanbestedingsprocedure heeft geleden, ten bedrage van 1 500 000 EUR;
- ECHA verwijzen in de met betrekking tot dit beroep gemaakte gerechtskosten, zelfs indien het beroep wordt verworpen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster vordert nietigverklaring van het besluit van het Europees Agentschap voor chemische stoffen („ECHA”), dat haar op 25 september 2008 werd meegedeeld door middel van een brief die haar ervan op de hoogte bracht dat haar offerte in het kader van het contract ECHA/2008/24 voor de „Ontwikkeling van een instrument voor Chemische Veiligheidsbeoordeling” (PB 2008/S 115-152918) niet was geselecteerd en dat het contract was toegewezen aan TRASYS SA.

Verzoekster betoogt dat het evaluatiecomité tal van beoordelingsfouten met betrekking tot de gunningscriteria heeft begaan, terwijl fundamentele regels en grondbeginselen voor overheidsopdrachten door de aanbestedende dienst zijn geschonden. Daarenboven wordt gesteld dat ECHA bij de beoordeling van de aanbesteding misbruik van bevoegdheid heeft gemaakt, het Financieel Reglement en/of de beginselen van transparantie heeft geschonden, en vage termen of een onvoldoende motivering heeft gebruikt om zijn besluit te staven. Ten slotte betoogt verzoekster dat verweerder een wezenlijk vormvoorschrift heeft geschonden, voortvloeiend uit artikel 158 bis van verordening (EG, Euratom) nr. 478/2007 van de Commissie (¹) dat voorziet in een wachttermijn voor de ondertekening van het contract met de succesvolle inschrijver. Verzoekster stelt dat verweerder opzettelijk de communicatie met verzoekster heeft vertraagd om de ondertekening van het contract met de winnende inschrijver te kunnen afronden alvorens hij verzoeksters commentaar ontving, waardoor het doel van de wachttijd werd verijdeld.

Bovendien vordert verzoekster schadevergoeding ten bedrage van 1 500 000 EUR, overeenkomend met de geraamde brutowinst uit voornoemde openbare aanbestedingsprocedure indien het contract aan haar zou zijn toegewezen. Verzoekster stelt dat haar schadevordering berust op haar met bewijsmateriaal gestaafd betoogd dat er sprake was van een voldoende gekwalificeerde schending van een ter bescherming van particulieren